

ΕΝΑ ΔΙΚΟ ΤΟΥΣ ΔΩΜΑΤΙΟ

Του Γαβριήλ Καστρινάκη

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ:

- A) ΔΗΜΗΤΡΗΣ
- B) ΣΕΪΜΑ

ΠΛΟΚΗ:

Δύο πολύ διαφορετικά παιδιά που φοιτούν στο ίδιο γυμνάσιο γνωρίζονται κάτω από αντίξοες συνθήκες. Όσο κι αν είναι διαφορετικοί οι κόσμοι τους, τους ενώνουν οι δυσκολίες και οι διακρίσεις που αντιμετωπίζουν καθημερινά.

Ο Δημήτρης φοράει κόκκινα μποτάκια-παπούτσια (converse) και μεγάλα ακουστικά στο λαιμό του. Η Σεϊμά φοράει ένα μακρύ γκριζο φόρεμα, γκριζα μποτάκια (όχι μάρκας) και μία μπλε ζώνη στη μέση.

Η Σεϊμά είναι ενημερωμένη για τα δικαιώματά της, ο Δημήτρης όμως όχι και μέσω αυτής καταλαβαίνει και ο ίδιος πως τα δικαιώματά του καταπατώνται.

Πρωί. Στο δάσος με πολλά φυτά. Στην άκρη (προς μέση) της σκηνής βρίσκεται μια μεγάλη σπηλιά, που η είσοδος της είναι καλυμμένη από ένα μεγάλο σκούρο μωβ ύφασμα.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: (Δεν έχει εμφανιστεί ακόμα στην σκηνή)
Σεϊμά!

(Ακούγεται η φωνή του από μακριά)

Σεϊμά!

(Φωνάζει ακόμα μια φορά αλλά τώρα τα βήματα και η φωνή του ακούγονται περισσότερο. Σταματάει απότομα το τρέξιμο, γιατί στα πόδια του υπάρχει εμπόδιο ένας μεγάλος κορμός (στιγμή που εμφανίζεται στην σκηνή μακριά από την σπηλιά)

Ω! Παραλίγο να σκοτωθώ. (αναπνέει έντονα από την κούραση). Πού στο καλό είναι αυτή η Σεϊμά;

(γέρνει και ξεκουράζει για λίγο τα χέρια του στα πόδια του ακόμα λαχανιασμένος)

Σηκώνεται.

Σειμά –ά! (λέει ενώ κοιτάει τριγύρω, κάνει λίγα βήματα προς την σπηλιά που είναι κρυμμένη η Σειμά και σηκώνει το παντελόνι του μέχρι την γάμπα.)

Πω ρε φίλε το πόδι μου τσούζει (ξύνει επίμονα τον αστράγαλο του) Ποιος ξέρει τι με τσίμπησε. Αχ αχ αχ τώρα με ξύνει και το άλλο. (σηκώνει και στο άλλο πόδι το παντελόνι και ξύνει με περισσότερη δύναμη)

Αχ, ναι ναι αυτό είναι (λέει με ανακούφιση ενώ ξύνεται)

Ναι.... (συνεχίζει να ξύνεται και λέει δυνατά) Ναι.... (πιο δυνατά) Ναι.... (ακόμα πιο δυνατά)

ΣΕΪΜΑ:

Δεν θα βοηθήσει αυτό. (λέει δυνατά, ακόμα μέσα στη σπηλιά)

Ο Δημήτρης τινάζεται και γυρνάει πίσω του (όχι εκεί που είναι η Σειμά και σηκώνει τις γροθιές του σαν να είναι έτοιμος να παλέψει.)

ΔΗΜΗΤΡΗΣ:

Ποιος είναι εκεί; (γυρνάει γρήγορα) Να ξέρεις ε! έκανα καράτε στα δέκα μου. Καλύτερα να προσέχεις.

(η Σειμά γελάει)

Ο Δημήτρης την ακούει και πλησιάζει προσεκτικά στη σπηλιά. Όταν φτάνει πάνω από την σπηλιά σταματάει και αφαιρεί το ύφασμα από την είσοδο.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: (θυμωμένος)

Καλά δεν το πιστεύω! Πόσο αναίσθητη είσαι;

ΣΕΪΜΑ:

Συγνώμη δεν-

ΔΗΜΗΤΡΗΣ:

Τόση ώρα με άκουγες και δεν έλεγες τίποτα; Χάνω το μάθημα της μουσικής και έχω μόνο μία φορά την εβδομάδα.

ΣΕΪΜΑ: (το γέλιο σβήνει από το πρόσωπο της και σαστίζει)

Εγώ δεν-

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: (Θυμωμένος και σε εγρήγορση)

Εσύ τι;

ΣΕΪΜΑ:

Μπορούσες να γυρίσεις πίσω... (με χαμηλωμένο βλέμμα)

ΔΗΜΗΤΡΗΣ:

Αλήθεια αυτό είναι το μόνο που έχεις να πεις; Αντίο. **(κάνει να φύγει)**

ΣΕΪΜΑ:

Καλά συγγνώμη! **(το λέει δυνατά και σταματάει το Δημήτρη)**. Δεν ήταν σωστό αυτό που έκανα απλώς ήθελα να μείνω λίγο μόνη.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: **(Πάει να πει κάτι αλλά το μετανιώνει)**

Δεν μπορείς να συνεχίσεις να τρέχεις μακριά από τα προβλήματα σου. Ποια είναι αυτή η φορά που το σκας; Η δεύτερη;

ΣΕΪΜΑ:

Το σχολείο είναι άδικο μέρος... Γι' αυτό έφυγα!

ΔΗΜΗΤΡΗΣ:

Καταλαβαίνω. **(σιγανά)** Άμα δεν σε πειράζει πρέπει να γυρίσω πίσω. **(λέει βιαστικά)**

ΣΕΪΜΑ: **(Αμέσως μόλις τελειώσει ο Δημήτρης σχεδόν τον διακόπτει)**

Παρακαλώ μην πεις σε κανένα για τη σπηλιά. Πες ότι με βρήκες στην άλλη πλευρά του δάσους.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: **(Ξύνει το πόδι του)**

Όπως θες. **μικρή παύση**. Πριν είπες ότι αυτό που έκανα δε βοηθάει. Ξέρεις τι μπορεί να σταματήσει το ζύσιμο;

ΣΕΪΜΑ:

Ω! Ναι! Σωστά περίμενε! **(ψάχνει μέσα στην σπηλιά και αφήνει κάποια βιβλία να φανούν)** Τη βρήκα! Ορίστε, δοκίμασε αυτό **(δίνει την κρέμα στον Δημήτρη)**

ΔΗΜΗΤΡΗΣ:

Ευχαριστώ πολύ **(στερεώνεται δίπλα από την σπηλιά και η Σεϊμά κάνει χώρο για αυτόν μέσα, ενώ μαζεύει και τα βιβλία. Αυτός σηκώνει το παντελόνι του και βάζει την κρέμα)**

ΣΕΪΜΑ:

Εμένα με βοηθάει πάντα. Ειδικά αν έρχομαι εδώ και φοράω κοντό παντελόνι. Τη βάζω πριν καν αρχίσει να με ξύνει καλού κακού.

(Ο Δημήτρης γνέφει)

ΣΕΪΜΑ:

Λουκάς σωστά;

ΔΗΜΗΤΡΗΣ:

Τι είπες;

ΣΕΪΜΑ:

Λουκά δεν σε λένε;

ΔΗΜΗΤΡΗΣ:

Α, όχι! **(χαμογελάει)**. Δημήτρη με λένε, απλώς κάποιοι καθηγητές με λένε Λουκά, επειδή έτσι λένε τον αδερφό μου. Έφυγε φέτος, αλλά και να τον έβλεπες δεν θα καταλάβαινες πως είμαστε αδέρφια. Δεν μοιάζουμε στο παραμικρό.

Εσύ, **(Η Σεϊμά κοιτάει τον Δημήτρη)** έχεις αδέρφια;

ΣΕΪΜΑ:

Από ότι ξέρω όχι... Μόνο εγώ και οι γονείς μου ήρθαμε εδώ. **(και κοιτάει ξανά αλλού)**

ΔΗΜΗΤΡΗΣ:

Καλή φάση. **(Η Σεϊμά γνέφει χωρίς να τον κοιτάει.)**

Σε ζηλεύω πάρα πολύ, δεν ξέρεις τι είναι να έχεις κάθε μέρα ένα μέτρο σύγκρισης στο σπίτι σου που κάνει τα πάντα καλύτερα από εσένα.

ΣΕΪΜΑ:

Σκέψου πως έχεις κάποιο να παίζεις, να μιλήσεις και να πεις όλα τα μυστικά σου.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: **(Παρεμβαίνει)**

Ε... Η δικιά μας σχέση δεν είναι καθόλου έτσι. **(Οι ήρωες σταυρώνουν τα χέρια του)**

Τι είναι όλα αυτά τα βιβλία που έχεις εκεί πέρα;

ΣΕΪΜΑ:

Αυτή είναι η προσωπική μου βιβλιοθήκη, όταν ο καιρός είναι καλός φέρνω τα βιβλία μου εδώ έξω και διαβάζω με την ησυχία μου. Έλα να δεις. **(κάνει κι άλλο χώρο.**

Ο Δημήτρης σκύβει στη σπηλιά.)

ΔΗΜΗΤΡΗΣ:

Γουάου. Εντυπωσιακό!

ΣΕΪΜΑ:

Ε, εντάξει δεν είναι και κάτι.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ:

Μα είναι πανέμορφη! Και εγώ θέλω τη δικιά μου σπηλιά.

ΣΕΪΜΑ:

Περνάω πολύ χρόνο εδώ και την έχω πολύ οργανωμένη. Εδώ συνήθιζα να έρχομαι μετά από το σχολείο, όταν πήγαινα δημοτικό. Κάθε φορά που κάποιος με πείραζε και δε μου φερόταν σωστά, ερχόμουν εδώ και ξέσπαγα. Πίστευα πως με το που αλλάξω σχολείο θα έκανα καιρό να ξαναερχόμουν αλλά μάλλον τίποτα δεν άλλαξε. **(Και οι δύο ήρωες κοιτάνε κάτω ήσυχοι.)**

Εδώ ο τόνος της Σεϊμά γίνεται απόμακρος/ψυχρός.

Ποιος σου είπε να έρθεις εδώ;

ΔΗΜΗΤΡΗΣ:

Η διευθύντρια.

ΣΕΪΜΑ:

Μάλιστα. Δεν την συμπαθώ καθόλου αυτή. Δεν έπρεπε να επιτρέπουν σε τέτοιους ανθρώπους να γίνονται διευθυντές. **(φυλάει τα βιβλία νευρικά.)**

ΔΗΜΗΤΡΗΣ:

Μην το λες αυτό. Ο αδερφός μου έχει πει πολύ καλά πράγματα για αυτή, απλώς είναι γριά και τα χάνει όσο πάει. Και η μάνα μου που είναι στο σύλλογο γονέων και κηδεμόνων συμφωνεί.

ΣΕΪΜΑ:

Α, δεν είναι η ηλικία, αυτή τα έχει τετρακόσια! Από την αρχή της χρονιάς μου πάει κόντρα. Όταν ήρθα με τη μαμά μου, για να εγγραφώ στο σχολείο αυτή μιλούσε για ίση μεταχείριση λες και εγώ είπα πως θέλω να μου φέρονται διαφορετικά. Μα έχει κι άλλο. Σχεδόν δύο εβδομάδες μετά, με κάλεσε στο γραφείο της και μου είπε πως δεν θα μπορέσω να πάω εκδρομή μαζί με όλη την υπόλοιπη ομάδα της βιβλιοθήκης, γιατί θα έφερνα τους συντονιστές του προγράμματος σε **(λέει ειρωνικά)** «δύσκολη θέση». Αλλά εγώ αργότερα άκουσα μία καθηγήτρια να λέει πως δεν θέλει αυτό το κορίτσι η διευθύντρια να φαίνεται σε καμία φωτογραφία.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ:

Είναι πρόβλημα αυτό; Θα πας σε άλλη εκδρομή.

Απαντάει γρήγορα η Σεϊμά.

ΣΕΪΜΑ:

Δεν είναι η εκδρομή αυτό που με πείραξε.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ:

Ε τότε τι είναι;

ΣΕΪΜΑ:

Η αδικία του πράγματος.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ:

Απλώς είναι η πρώτη χρονιά της βιβλιοθήκης και θέλουν να είναι σίγουροι πως θα τους επιχορηγήσουν.

ΣΕΪΜΑ:

Και εγώ θα τους εμποδίσω σε αυτό;

ΔΗΜΗΤΡΗΣ:

Όχι δεν είναι αυτό.

ΣΕΪΜΑ: **(Απαντάει γρήγορα)**

Δεν καταλαβαίνεις πως πάντα έτσι γίνεται **(μικρή παύση.)** Μου είπαν πως μπορώ να συνεχίσω να δουλεύω, απλώς δεν θα υπάρχουν ποτέ φωτογραφίες με εμένα και αντί για το όνομα μου στην αφίσα θα γράψουν Μαρία.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ:

Μα γιατί, δεν τους αρέσει το όνομά σου; Εμένα μου αρέσει πολύ.

ΣΕΪΜΑ:

Ευχαριστώ αλλά και να μην σ' άρεσε εγώ δεν θα το άλλαζα για κανέναν. Το ίδιο όνομα έχει και η μητέρα μου το ίδιο έχω και εγώ.

Ο Δημήτρης ανοίγει το στόμα του για να απαντήσει μα δεν έχει κάτι να πει. Οπότε μένει ήσυχος. Μετά από λίγο η Σεϊμά λέει με εύθραυστη φωνή.

ΣΕΪΜΑ:

Θέλουν να με πουν Μαρία, να μου βγάλουν την μαντήλα... θα μου έριχναν χλωρίνη και στο δέρμα για να ασπρίσω, αν μπορούσαν. Πειράζει που εγώ όμως δεν τα θέλω αυτά; Δε θέλω να αλλάξω, προτιμώ να πολεμήσω για τα δικαιώματά μου.

Η Σεϊμά τακτοποιεί τα τελευταία βιβλία σιωπηλά.

Ο Δημήτρης ακουμπάει το χέρι του στον ώμο της Σεϊμά αλλά το κατεβάζει ξανά, αφού βλέπει πως δεν κοιτάει πάνω σε αυτόν.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ:

Δεν το ήξερα αυτό...

(Μετά από μία μικρή παύση ο Δημήτρης περνάει την κρέμα δίπλα του, πίσω στην Σεϊμά. Ο Δημήτρης κάνει ένα νεύμα ευχαριστώ και η Σεϊμά σιωπηλή την παίρνει και την φυλάει. Κι άλλη παύση.)

ΔΗΜΗΤΡΗΣ:

Τι είναι η ταμπέλα που έχεις εκεί;

ΣΕΪΜΑ:

Α, τίποτα. Την είχα φέρει παλιά, γιατί ήθελα να ονομάσω κάπως την σπηλιά αλλά δεν το έκανα ποτέ.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ:

Αα....

(Λέει αλλά ακούγεται περισσότερο με μουρμουρητό, γιατί η ένταση της σκηνής είναι ήσυχη.

Ενώ κοιτάνε και οι δύο κάτω)

Ο Δημήτρης και η Σεϊμά συγχρονισμένοι:

Δεν ήθελα να -

δεν γυρνάνε σαν να μην το κατάλαβαν
Συγνώμη για-

Γυρνάει και κοιτάζει ξαφνιασμένος και χαρούμενος την Σεϊμά.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ:

Είδες τι κάναμε μόλις τώρα; Συγχρονιστήκαμε! Αυτό το παιχνίδι το έπαιζα με τον μπαμπά μου μικρός. Πες μία λέξη που σου έρχεται στο μυαλό και θα πω και εγώ μια.

Συγχρονισμένοι:

ΔΗΜΗΤΡΗΣ:

Μουσική.

ΣΕΪΜΑ:

Βιβλία.

Παύση

ΔΗΜΗΤΡΗΣ:

Αδερφός.

ΣΕΪΜΑ:

Διευθύντρια.

Παύση

Ο Δημήτρης και η Σεϊμά μαζί:

Διακρίσεις.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ:

Το κάναμε ξανά!

ΣΕΪΜΑ: (λιγότερο χαρούμενη από τον Δημήτρη)

Είμαστε συγχρονισμένοι.

Ο Δημήτρης κοιτάζει την Σεϊμά και καταλαβαίνει πως αυτή είναι η ευκαιρία του να της φτιάξει ξανά την διάθεση. Μιλάει γρήγορα, γιατί προσπαθεί να βρει ένα παιχνίδι στη στιγμή

ΔΗΜΗΤΡΗΣ:

Λοιπόν, εε... Λοιπόν, Λοιπόν άκου τι θα παίξουμε. Θα κάνω εγώ μια ερώτηση, θα μετράω από το ένα μέχρι το τρία και μετά θα απαντάμε μαζί. Είσαι μέσα;

ΣΕΪΜΑ: (Όχι πολύ ενθουσιασμένη)

Ε δεν ξέρ-

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: (Την διακόπτει)

Έλα, έλα, μην το σκέφτεσαι.

Ο Δημήτρης σηκώνει τολμηρά το χέρι του στην Σεϊμά. Για λίγα δευτερόλεπτα (3-4). Το χέρι του μένει στον αέρα και η Σεϊμά φαίνεται διστακτική, όμως στο τέλος δίνει το χέρι της και με τη βοήθεια του Δημήτρη σηκώνεται όρθια. Και οι δύο όρθιοι μπροστά από έναν κορμό δέντρου

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: (Ξεφυσάει ανακουφισμένος)

Τέλεια! Αρχίζω εγώ. Εμ. Αγαπημένο χρώμα; ένα δύο τρία.

Συγχρονισμένοι:

ΔΗΜΗΤΡΗΣ:

Κόκκινο.

ΣΕΪΜΑ:

Μπλε.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ:

Γάτες ή σκύλοι; ένα δύο τρία.

Συγχρονισμένοι:

ΔΗΜΗΤΡΗΣ:

Γάτες.

ΣΕΪΜΑ:

Σκύλοι.

Ο τόνος της φωνής τους γίνεται όλο και πιο χαρούμενος/ ενεργητικός.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ:

Αγαπημένο φαγητό; ένα δύο τρία.

Συγχρονισμένοι:

Πίτσα!

ΣΕΪΜΑ:

Κι άλλο κοινό! (γελάνε)

Να ρωτήσω και εγώ;

ΔΗΜΗΤΡΗΣ:

Φυσικά!

ΣΕΪΜΑ:

Χειμώνας ή Καλοκαίρι;

Συγχρονισμένοι:

ένα δύο τρία.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ:

Χειμώνας.

ΣΕΪΜΑ:

Καλοκαίρι.

ΣΕΪΜΑ:

Πρωί ή βράδυ;

Συγχρονισμένοι:

ένα δύο τρία.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ:

Βράδυ.

ΣΕΪΜΑ:

Πρωί.

ΣΕΪΜΑ:

Θάλασσα ή βουνό;

Συγχρονισμένοι:

ένα δύο τρία...

Θάλασσα!

Είναι χαρούμενοι. Σχεδόν γελάνε, κάθονται στον κορμό από πίσω τους.

ΣΕΪΜΑ:

Τι άλλο υπάρχει για να ρωτήσουμε; Δεν μπορώ να σκεφτώ τίποτα.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ:

Όλο και κάτι θα έχει μείνει. Σκέψου και εσύ λίγο περισσότερο.

ΣΕΪΜΑ:

Σκέφτομαι αλλά σου λέω δεν υπάρχει τίποτα άλλο

ΔΗΜΗΤΡΗΣ:

Γίνεται ποτέ να τελειώσουν οι ερωτήσεις; Να ακόμα και αυτό ερώτηση είναι. **(Γελαστός)**

ΣΕΪΜΑ: **(Θυμωμένα)**

Άμα πιστεύεις πως υπάρχουν κι άλλες, κάτσε σκέψου εσύ!

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: **(Ανήσυχος)**

Εντάξει καλέ! Μην κάνεις έτσι. Να ξέρεις, αν δε ξόδευες το μυαλό σου στο να νευριάζεις και να χαλιέσαι θα έβρισκες σε κάθε πρόβλημα σου άλλες τόσες εναλλακτικές

ΣΕΪΜΑ:

Φυσικά τι άλλο θα έλεγες εσύ; Λες και έχεις αντιμετωπίσει ποτέ στη ζωή σου αληθινό πρόβλημα. Όλοι ήξεραν το μεγαλύτερο σου αδερφό και σου φέρονται σαν βασιλιά. Η μάνα σου είναι στο σύλλογο γονέων και κηδεμόνων. Κάθε απόφαση που παίρνει το σχολείο είναι για το δικό σου καλό! Έχεις το προνόμιο να γυρίζεις παντού με τα πανάκριβα σου ακουστικά, τα καινούργια σου παπούτσια κάθε μήνα και πιστεύεις πως ξαφνικά μην έχοντας ποτέ προβλήματα μπορείς να συμβουλέψεις εμένα! Και να μου πεις πως, άμα δεν χαλιόμουνα, θα έλυνα τα προβλήματα μου!

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: **(Θυμωμένος)**

Κουράστηκα να αρπάζεσαι κάθε λίγο και λιγάκι. Δεν είσαι η μόνη που περνάς δύσκολα, κατάλαβε το! Όσα υλικά πράγματα κι αν έχω, δεν μπορώ να τα στοιβάξω γύρω μου και να φτιάξω ένα τείχος έξω από τον κόσμο. **(Λυπημένα)**

Μπορεί να μην έχω στερηθεί πολλά πράγματα αλλά όταν ήθελα υποστήριξη, βοήθεια, αποδοχή δεν την είχα ποτέ από τους γονείς μου. Το μόνο που άκουγα ήταν φτηνές δικαιολογίες. Δεν ήμουν σαν τον αδερφό μου ή σαν το γιο που πάντα ονειρευόντουσαν. Με κυριότερο το ποδόσφαιρο. Παρόλο που κάνω σχεδόν έξι χρόνια, ποτέ δεν κατάλαβα γιατί άρεσε τόσο πολύ στον αδερφό μου, στον πατέρα μου, στην μητέρα μου. Και τώρα που τους είπα πως αυτό που θέλω να κάνω είναι η μουσική αδιαφόρησαν άλλη μια φορά για αυτό που θέλω και για αυτό που είμαι και συνεχίζουν να μου επιβάλλουν ό,τι πιστεύουν αυτοί πως είναι σωστό. **(Τρίβει την στάμπα ουράνιου τόξου που έχει στο μανίκι του.)** Με προορίζουν για μία ζωή που δεν μου ταιριάζει, που δεν είναι φτιαγμένη για εμένα. **(Ενοχλημένος.)**

Αλλά που να τα ξέρεις εσύ όλα αυτά; Δεν το σκάω από το σχολείο κάθε λίγο και λιγάκι.

ΣΕΪΜΑ:

Και τι κατάφερες μέχρι τώρα;

ΔΗΜΗΤΡΗΣ:

Τι είπες;

ΣΕΪΜΑ:

Ρώτησα, και τι έχεις καταφέρει μέχρι τώρα;

Ο Δημήτρης πάει να μιλήσει αλλά διακόπτεται από την Σεϊμά.

Ποιος έχει ωφεληθεί από το να κρύβεις τη δυσαρέσκειά σου; Εσύ ή οι άλλοι;

ΔΗΜΗΤΡΗΣ:

Τουλάχιστον δε με λένε υπερβολικό.

ΣΕΪΜΑ:

Α, ναι σωστά! Γιατί το να απαιτείς να μην καταπατώνται τα δικαιώματά σου είναι υπερβολή, γκρίνια ή ό,τι άλλο με λέει η μαμά σου στον σύλλογο! Καλό στον εαυτό σου θα κάνεις όσο πιο νωρίς καταλάβεις πως τα δικαιώματά σου δεν είναι παιχνιδάκι που όποτε μπορεί ο καθένας τα αμφισβητεί. **(Σηκώνεται από το κούτσουρο και πάει στη σπηλιά. Μετά από λίγο γυρνάει πίσω με δύο βιβλία κάθετα και τα ακουμπάει στα πόδια της.)** Άννα Φρανκ. **(ανοίγει το πρώτο βιβλίο σε σημειωμένη σελίδα)** Να το! *Ακόμα κι αν οι άνθρωποι είναι πολύ νέοι, δεν πρέπει να εμποδίζονται από το να λένε αυτό που σκέφτονται.* **(Αφήνει το βιβλίο κάτω μπροστά από τα πόδια της και ανοίγει το επόμενο.)** Νιλ Τάισον **(ξεφυλλίζει το βιβλίο μέχρι να βρει την σελίδα)** *Περνάμε τα πρώτα χρόνια της ζωής ενός παιδιού να του μαθαίνουμε πως να περπατάει και να μιλάει και για το υπόλοιπο της ζωής του πώς να σκάει και να κάθετα κάτω. Υπάρχει ένα μεγάλο λάθος σε αυτό.* **(Το αφήνει και αυτό κάτω.)**

Η ζωή που φτιάχνω γκρεμίζεται από άλλους. Δεν θέλουν να βλέπουν άτομα σαν εμένα να πετυχαίνουν, τους πληγώνει. Μα έπρεπε να το μάθω με το δύσκολο τρόπο, με τις αδικίες αλλά και τα βιβλία ενημερώθηκα για τα δικαιώματά μου. Όμως οι περισσότεροι συνομήλικοί μας είναι ευάλωτοι λόγω της ημιμάθειάς τους. Όταν κάποιος δεν γνωρίζει τα δικαιώματά του οδηγείται σε παραβιάσεις αυτών, όπως διακρίσεις, αδικία και καταπίεση.

Νομίζω πως στην ίδια κατηγορία βρίσκεσαι και εσύ. Όταν οι μεγάλοι παίρνουν αποφάσεις που αφορούν τα παιδιά, πρέπει να υπολογίζουν πριν από όλα το συμφέρον των παιδιών και απ' ό,τι κατάλαβα οι γονείς σου ξεχνούν να το κάνουν.

Αλλά υπάρχουν κι άλλοι. Πάρε το σχολείο μας για παράδειγμα. Ο Νίκος από το τμήμα μας δεν μπορεί να μιλήσει στη γλώσσα του στο τηλέφωνο, γιατί τα άλλα παιδιά τον κοροϊδεύουν παρόλο που η μαμά του δεν ξέρει ελληνικά. Η Μπούρτσου από το α3 πρέπει να αντιμετωπίζει κάθε μέρα πειράγματα επειδή φοράει κι αυτή μαντήλα. Σκέφτεσαι κανέναν άλλο;

ΔΗΜΗΤΡΗΣ:

Χμ... Α! Η Αλεξάνδρα **(Η Σεϊμά γυρνάει το κεφάλι της με περιέργεια)** Το μόνο κορίτσι στην ποδοσφαιρική ομάδα, μετά από κάθε προπόνηση την βλέπω να κλαίει, γιατί οι άλλοι παρακαλούν τον κόουτς να μην διαλέξει αυτή για τον αγώνα. Μα δεν έχω καταλάβει που χρησιμεύουν όλα αυτά; Δεν μπορούμε να ανακατευτούμε με του καθενός την οικογένεια.

ΣΕΪΜΑ:

Όχι, αλλά μπορούμε να κάνουμε τουλάχιστον το σχολείο καλύτερο για όλους.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ:

Και πως θα το κάνουμε αυτό;

ΣΕΪΜΑ:

Αυτό είναι που δεν έχω σκεφτεί ακόμα.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ:

Μας λείπει έμπνευση.

ΣΕΪΜΑ:

Ναι...

Μικρή παύση

ΔΗΜΗΤΡΗΣ:

Όταν έγραφα τραγούδια με τον κύριο της μουσικής στο δημοτικό στο τέλος συνέχεια τα παρατούσα γιατί δεν μπορούσα να τελειώσω τους στίχους. Τότε εκείνος μου έλεγε ότι, άμα δεν ξέρεις τι να πεις, διάβασε και εγώ έκανα όπως μου έλεγε. Γυρνώντας από το σχολείο έπαιρνα ό,τι περιοδικά έβγαιναν με τους αγαπημένους μου τραγουδιστές και τα διάβαζα μπορεί και πέντε φορές, μέχρι το κεφάλι μου να γεμίσει με λέξεις. Αυτό πρέπει να κάνουμε και εμείς, πάμε στα βιβλία σου και θα το βρούμε.

ΣΕΪΜΑ:

Έχεις δίκαιο έλα. **(Παίρνει τα βιβλία από κάτω και πάει πρώτη στη σπηλιά.)** Δεν ξέρω αν σε βοηθήσουν πολύ τα δικά μου βιβλία αλλά δεσ όποιο θες.

Ο Δημήτρης γνέφει, ενώ κοιτάζει τα βιβλία.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ:

Έχεις μετρήσει ποτέ πόσα βιβλία έχεις; Πρέπει να είναι πάνω από διακόσια.

ΣΕΪΜΑ:

Τα είχα μετρήσει παλαιότερα, είχα διαβάσει πως χρειάζεται χίλια βιβλία η συλλογή σου, για να θεωρείται βιβλιοθήκη και με είχε φάει η περιέργεια, αλλά είχαν βγει πιο κοντά στο εκατό παρά στα διακόσια!

ΔΗΜΗΤΡΗΣ:

Εντάξει τότε.

Και οι δύο ήρωες περιεργάζονται βιβλία: κοιτάνε τα εξώφυλλα, τα ξεφυλλίζουν και τα αφήνουν δίπλα τους. Μετά από λίγη ώρα.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: (Κρατάει το Ο Κάφκα Στην Ακτή και κοιτάει κάτω σε αυτό.)
Ο Κάφκα είναι γάτα;

ΣΕΪΜΑ:
Ποιος Κάφκα;

ΔΗΜΗΤΡΗΣ:
Αυτός εδώ στο βιβλίο.

ΣΕΪΜΑ:
Α! Όχι. Κάφκα λένε τον πρωταγωνιστή ένα μικρό αγόρι. Η γάτα δε θυμάμαι τι ρόλο είχε. Έχει περάσει καιρός από τότε που το διάβασα αλλά θυμάμαι πολύ καλά πως ο Κάφκα είχε βρει ως καταφύγιο μία βιβλιοθήκη. Το πρωί εργαζόταν σαν βιβλιοθηκονόμος και το βράδυ κοιμόταν ανάμεσα στα βιβλία. Τον είχα ζηλέψει τόσο πολύ που είχα ρωτήσει την μαμά μου, αν θα με άφηνε να κάνω το ίδιο εδώ στην σπηλιά, αλλά φυσικά δεν το δέχτηκε.

Ο Δημήτρης διαβάζει το βιβλίο.

ΣΕΪΜΑ:
Μπορείς να το δανειστείς, αν θέλεις. **(Κοιτάει την Σεϊμά σχεδόν έκπληκτος)**

ΔΗΜΗΤΡΗΣ:
Ω. Εμ, τι να πω, ευχαριστώ. Θα προσπαθήσω να σου το επιστρέψω σύντομα.

ΣΕΪΜΑ:
Μην αγχώνεσαι.

Συνεχίζουν να ψάχνουν τα βιβλία. Μετά από λίγη ώρα:

ΔΗΜΗΤΡΗΣ:
Ένα δικό της δωμάτιο... Βιρτζίνια Γουλφ. Ωραίο ακούγεται, σου άρεσε;

ΣΕΪΜΑ:
Ω ναι! Ένα υπέροχο βιβλίο για την χειραφέτηση και τα δικαιώματα της γυναίκας.

Ο Δημήτρης κρατάει το βιβλίο στα χέρια του και το περιεργάζεται.

ΣΕΪΜΑ:
Στο τέλος οδηγείται στο συμπέρασμα ότι μία γυναίκα, για να μπορεί να γράψει λογοτεχνία, πρέπει να διαθέτει ένα δικό της δωμάτιο, και φυσικά χρήματα δηλαδή να είναι οικονομικά ανεξάρτητη. Βέβαια όλα αυτά μπορούν να θεωρηθ-

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: (διακόπτει και λέει ενθουσιασμένος)

Αυτό είναι...!

ΣΕΪΜΑ:

Τι είναι;

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: (ξανά ενθουσιασμένος)

Το βρήκα! (σηκώνεται όρθιος)

ΣΕΪΜΑ:

Τι βρήκες; Έχασες τίποτα; (το βλέμμα της τον ακολουθεί, ενώ αυτός σηκώνεται και πάει στην άκρη της σκηνής)

Ο Δημήτρης αργεί λίγο να απαντήσει.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ:

Περίμενε, θα δεις. Σε πειράζει να χρησιμοποιήσω την ταμπέλα σου.

ΣΕΪΜΑ:

Εμ, όχι, κάνε ό,τι θες.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ:

Έχεις καθόλου μαρκαδόρους;

ΣΕΪΜΑ:

Δεν ξέρω... Ό,τι έχω στο κουτί με τα στυλό και τα μολύβια. (Πάει μέσα στην σπηλιά.)

ΔΗΜΗΤΡΗΣ:

Βρήκα ευχαριστώ! (Αργεί λίγο και δεν φαίνεται τι κάνει.) Voila!

Η Σεϊμά ανασηκώνεται στη θέση της και ο Δημήτρης γυρνάει με μία ταμπέλα που πάνω έχει γράψει “Ένα δικό μας ν”

ΔΗΜΗΤΡΗΣ:

Δίπλα από την αίθουσα της χημείας που ήταν παλιά το εργαστήριο και τώρα είναι άδεια μπορούμε να φτιάξουμε τη δική μας βιβλιοθήκη -λάθος, το- το δικό μας δωμάτιο! Θα φέρεις εσύ όλα σου τα βιβλία, θα φέρω και εγώ τους δίσκους μου, το πικάπ μου, την κιθάρα μου! Θα ενώσουμε τις βιβλιοθήκες και τα ράφια, θα φέρουμε καρέκλες και θρανία και θα είμαστε έτοιμοι!

Τι αναλαμπή ήταν αυτή (Με εγρήγορη) Πες μου- πες μου- κι άλλα για το βιβλίο για να εμπνευστώ.

Σεϊμά:

Ε τι να πω... (λέει χαμηλότερα) Ένα δικό της δωμάτιο (Επιστρέφει στην κανονική της ένταση) Άμα το πάρουμε κυριολεκτικά εννοεί έναν δικό της προσωπικό χώρο, μέσα στον οποίο μπορεί απερίσπαστη να αφοσιωθεί στη λογοτεχνία.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ:

Ναι! Αυτό είναι! έναν χώρο που το ταλέντο μας μπορεί να ανθίσει! Συνέχισε!

ΣΕΪΜΑ:

Μπορούμε να το δούμε και σαν μεταφορά όμως. Το δωμάτιο γι' αυτή σημαίνει: Ελευθερία, αυτονομία-

ΔΗΜΗΤΡΗΣ:

Σωστά! Πάρα πολύ σωστά! **(Η φωνή του εδώ αρχίζει να σπάει και να γίνεται πιο εύθραυστη, όποτε και ο τόνος του χαμηλώνει και γλυκαίνει.)** Ένα δωμάτιο που δεν θα σε κατηγορούν ότι θες να κλέψεις βιβλία ή θα παίρνουν τα εύσημα για την δουλειά σου. Ένα δωμάτιο που εγώ και όλα τα άλλα τα παιδιά μπορούμε να παίζουμε μουσική, να ζωγραφίζουμε, και άλλα πολλά, ελεύθεροι και απερίσπαστοι. Ένα δωμάτιο που δεν κάνει διακρίσεις. Ένα δωμάτιο που σε λένε ΣΕΪΜΑ. Μα το κυριότερο ένα δωμάτιο που είναι ανοιχτό και ευπρόσδεκτο σε όλους.

Ο Δημήτρης τόσο συναισθηματικά φορτισμένος ξεσπάει σε δάκρυα και η Σεϊμά σπεύδει γρήγορα σε αυτόν και τον αγκαλιάζει σφιχτά. Οι ήρωες μένουν αγκαλιασμένοι για αρκετά δευτερόλεπτα (4-5), και μετά αφήνονται.

ΣΕΪΜΑ: (λέει στοργικά)

Μίλησες τόσο όμορφα!

ΔΗΜΗΤΡΗΣ:

Αλήθεια σου άρεσε;

ΣΕΪΜΑ:

Ήταν σαν να διάβαζα βιβλίο.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ:

Είδες τι σου κάνουν τα κουτσομπολίστικα περιοδικά **(γελάει και σκουπίζει τα δάκρυα του.)** Απλώς είπα αυτά που με προβληματίζουν -ξέσπασα- πώς να το πω; Δεν νομίζω πως τα έχω μοιραστεί και με κανένα άλλο αυτά.

ΣΕΪΜΑ:

Νομίζω μπορούμε να κάνουμε και κάτι άλλο. Μπορούμε να φτιάξουμε και μία ομάδα -δεν ξέρω πως θα λέγεται- αλλά εκεί θα μπορούν τα παιδιά να καταγγείλουν περιστατικά που γίνονται στο σχολείο και μετά εμείς θα τους συμβουλευουμε πως να τα διαχειρίζονται. Μπορούμε να βάλουμε και καθηγητές σε αυτή την ομάδα για παράδειγμα η κυρία των αγγλικών! Άμα όμως το πρόβλημα δημιουργείται από καθηγητή ή άλλο μεγαλύτερο μπορούμε να συνεργαστούμε με την μαμά σου, το σύλλογο δηλαδή. Τι λες;

ΔΗΜΗΤΡΗΣ:

Δεν ξέρω για αυτό με τη μάνα μου... Αλλά η ιδέα ήταν φανταστική!

ΣΕΪΜΑ:

Ωραία, πως αρχίζουμε;

ΔΗΜΗΤΡΗΣ:

Δεν έχουμε πολλά να κάνουμε. Αρχικά μαζεύουμε τα βιβλία σου -άμα συμφωνείς και εσύ φυσικά- και τα βάζουμε κάπου, ώστε να τα κουβαλήσουμε όλα μαζί μέχρι το σχολείο. Να! στο μωβ ύφασμα. Μετά τα άλλα γίνονται στο σχολείο: μπορούμε να εκτυπώσουμε κάποιο νόμο για τα δικαιώματα του παιδιού και να το κολλήσουμε έξω από την πόρτα μας.

ΣΕΪΜΑ:

Έχεις δίκαιο! Κάποια σύμβαση. Δεν γίνεται όλο και κάποιος θα έχει προνοήσει για εμάς.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ:

Ναι... Α! Πρέπει να είμαστε προετοιμασμένοι για το όταν τα νέα φτάσουν στην διευθύντρια. Ομολογώ μπορεί να μην είναι υπέρ της ιδέας.

ΣΕΪΜΑ:

Α, αυτό το αφήνω αποκλειστικά πάνω σου **(σηκώνεται απότομα και μιμείται τον Δημήτρη)** Ένα δωμάτιο που δεν κάνει διακρίσεις! Ένα δωμάτιο που να σε λένε Σεϊμα! **(γελάνε)**

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: **(Ειρωνεύεται)**

Χαχα πολύ αστείο! Να αρχίσουμε να μαζεύουμε ποτέ;

ΣΕΪΜΑ:

Εντάξει λοιπόν, τι να κάνω εγώ ;

ΔΗΜΗΤΡΗΣ:

Δεν ξέρω για σένα, εγώ πάντως θα βάλω μουσική! **(Ψάχνει στο κινητό του.)** Άμα θες μπορείς να αρχίσεις να μαζεύεις τα βιβλία, μόλις βρω αυτό που ψάχνω θα έρθω και εγώ.

ΣΕΪΜΑ:

Ωραία πάω. **(Πάει στη σπηλιά και αρχίζει να μαζεύει.)**

Αρχίζει να παίζει το Blackbird-Beatles Ο Δημήτρης αφήνει το κινητό του κάτω να παίζει μουσική και πάει στην Σεϊμά. Γελάνε και μιλάνε αλλά το τραγούδι τους καλύπτει. Τελειώνουν γρήγορα και βγαίνουν έξω. Όταν τελειώσει το Blackbird παίζει το In My Life- Beatles χαμηλότερα.

ΣΕΪΜΑ:

Είναι τελείως άδεια, μου θυμίζει την πρώτη φορά που είχα έρθει εδώ... **(Συγκινείται)** Δεν θέλω να σταματήσω να έρχομαι εδώ. Αυτό το μέρος σημαίνει τόσα πολλά για μένα.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ: **(Στέκεται δίπλα της και περνάει το χέρι του στον ώμο της)**

Δεν θα σταματήσεις να έρχεσαι! Μπορούμε να περνάμε κάθε μέρα μετά το σχολείο, θα γίνει στέκι. Μην στεναχωριέσαι εντάξει;

ΣΕΪΜΑ: (Γυρνάει και αγκαλιάζει τον Δημήτρη) Ευχαριστώ πάρα πολύ!
(Αφήνονται)

ΔΗΜΗΤΡΗΣ:

Πάμε πίσω στο σχολείο πριν τελειώσει η ώρα! Πρέπει να έχουμε χρόνο να στήσουμε.

ΣΕΪΜΑ:

Έχεις δίκιο... Αγώνας μέχρι το σχολείο! Έλα τρέχα. Ο τελευταίος θα την επιβλέπει στα διαλείμματα! (Αρπάζει το ένα ύφασμα με τα βιβλία και τα βάζει στην πλάτη της γρήγορα.)

ΔΗΜΗΤΡΗΣ:

Ε! Δεν είναι δίκαιο! (Αρπάζει το άλλο ύφασμα με τα βιβλία και την ταμπέλα και τρέχει και αυτός.)

Η Σεϊμά αρχίζει να τρέχει. Ο Δημήτρης πιάνει την ταμπέλα και τρέχει και αυτός με την σειρά του από πίσω της. Βγαίνουν από την σκηνή μα τα βήματα και κάποτε γέλια ακούγονται. Σταδιακά αρχίζουν να χαμηλώνουν τα βήματα και οι φωνές. Και όταν δεν ακούγεται τίποτα άλλο, το τραγούδι τελειώνει και η αυλαία κλείνει.

ΤΕΛΟΣ